

Búcsú Dr. Pataky Leventétől

Tisztelt gyászoló Család, Barátaim!

Az elmúlt év december 24-én elhunyt Dr. Pataky Levente egyetemi adjunktus. Személyében egy újabb 68-ast veszítettünk el. De mit is jelent ez a jelölés, melyet csupán a beavatottak ismernek, használnak? 1968. Ez a szám azt az évet jelöli, amikor Levente mintegy 138 évfolyamtársával együtt – köztük velem is – a Budapesti Orvostudományi Egyetem Fogorvostudományi Karán megszerezte fogorvosdoktori diplomáját.

Nem volt, s jószerezvel már nem is lesz köztünk híresen kiemelkedő ember: pályaelhagyó diplomásként szakíró vagy költő, festő, színész, feltaláló vagy éppen neves politikus. A 68-as évfolyam nagysága összetartásában, egymásra való odafigyelésében, egységességében van. Nagy dolog ez, és komoly érték, napjainkban különösen, amikor ki-ki zajos közösségben, felületes kapcsolatokkal terhelten, de valójában befelé fordulva, magányosan tölti napjait.

De hogyan is kezdődött?

Leventével 1963-ban találkoztam először, az egyetemi évnnyitón. Akkoriban enyhült az egyetemi autonómiát is semmibe vevő vörös szorítás, s végre ismét számított a valós felvételi teljesítmény. Bekerültek az évfolyamra az osztályidegen származásúak, a csendőrunokák, a kitelepített szülők gyermekei, az egyházi iskolások sok-sok éven át eltanácsolt, évvésztes „öreg” pályázói. Egy mondatban: színes évfolyam volt a 68-as.

Érettségi után Levente is dolgozott. A János Kórház prospektúráján volt boncsegéd. Az ott szerzett ismeretei szerettették meg vele az első- és másodévesek mumustárgyát, az anatómiát. Nem csak szerette, de tudta is. Diákkörösként nyertes pályázatot írt. Mi, többiek tátottuk a szájunkat, irigyeltük. Hamarosan emblematikus tagjává vált az évfolyamnak. Magja, hangadója a majdani hatvannyolcasoknak. Nagyon sok évfolyamtárs gyűlt köré. Voltak együtt-tanulások, közös vizsgák, bulik, de voltak közös kártyapartik is. Ezek az együttlétek az egyetemi dolgok megbeszélésének „háttéralibijeként” szolgáltak.

Gyorsan elszálltak a diákevek, szétszóródtunk az országban, a nagyvilágban, fogorvosként dolgozni kezdtünk. Levente a VII. kerületi rendelő endodoncia, közérhetőbben gyökérkezelő osztályán tett szert nagy gyakorlatra. Ennek a beavatkozásnak alapja a röntgenfelvétel készítése, s a jó röntgendiagnózis. Hamarosan mindezek mestere lett. Elképesztő gyakorlatra tett szert. Segítségét kérve nem egyszer lenyűgözve bámultam, hogy mi mindent olvas le egy-egy akkoriban csak két dimenzióban elérhető panoráma felvételről. Mert Ő már akkor 3 dimenzióban gondolkozott. Nevéhez fűződik a DMFR, azaz a Dento-Maxillo-Faciális Radiológiai társaság megalapítása, ami egy kisebb szakmai terület a fogászaton belül. Levente elnökletével a tagságot eleinte csak az összetartó 68-asok alkották. Később sor került Levente másik specialitásával, az endodonciával foglalkozó szakemberekkel közös kongresszus szervezésére Ráckevén. A szakmai tartalom, a helyszín, valamint a kapcsolt programok megválasztása, színvonala oly szerencsés volt – köszönhetően a hatvannyolcasok érdeklődésének is –, hogy hagyományt teremtett, s a későbbiekben a közös kongresszust ugyanott többször ismegerendezték.

Levente három térben való gondolkodásának ugyancsak példaértékű bizonyítéka volt, hogy vezetésével jelentős számú fogorvos kérte tagfelvételét a nemzetközi IADMFR társaságba is. Munkásságának eredményeként a szervezet számos kongresszusán – Olaszországban, Japánban, Koreában, Dél-Afrikában – vett részt nagyszámú magyar delegált. A Nemzetközi Társaság 9. kongresszusát pedig, Levente elnökségével, s a hatvannyolcasok hathatós közreműködésével, Budapesten tartotta. Nagy siker volt.

Időközben Pataky doktor a Semmelweis Egyetem Szájsebészeti Klinikájára, a röntgenosztályra került, egyetemi tanársegédként, majd adjunktusként. A betegellátás mellett tanított is, része volt az ifjú fogorvosnemekedékek képzésében. Diákjai szerették, s Ő is szerette hallgatóit. Oktatóként ugyancsak jelesre vizsgázott.

Búcsúzunk tőled, Levente. Elmentél. Elmentél az égi hatvannyolcasok táborába. Mi, az itt maradtak jó szívvel gondolunk Rád. Amikor a napokban egy fiatalabb kollégával beszéltem a gyász hírről, sommásan csak ennyit mondott: „Ismertem, emlékszem rá. Jó fej volt!”

Nyugodj békében, Levente!

Budapest, 2021. január 14.

Dr. Fazekas Árpád PhD, DSc
professzor emeritus